

17.6.2008

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

**ΔΙΕΘΝΗΣ Η ΚΡΙΣΗ,
ΔΟΜΙΚΟ ΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ**

Η ακρίβεια που «πνίγει» τα νοικοκυριά, αν και επιδεινώνεται από την παγκόσμια κρίση, αποτελεί για την Ελλάδα ένα πρόβλημα δομικό και όχι συγκυριακό, πολυδιάστατο και όχι μονοσήμαντο. Η μόνιμη διαφορά της τάξης του 35% στον πληθωρισμό μας έναντι του μέσου Ευρωπαϊκού, αντικατοπτρίζει τις στρεβλώσεις του οικονομικοπολιτικού μας μοντέλου. Κάθε πρόβλημα που μας ταλανίζει σήμερα, έχει τη ρίζα του σε μια απόφαση που δεν πήραμε, σε μια τομή που αναβλήθηκε, σε μια μεταρρύθμιση που δεν αποτολμήθηκε στις τελευταίες δεκαετίες. Τώρα που πράγματι απειλείται η δυνατότητα επιβίωσης των ασθενέστερων τάξεων και η επίπλαστη, βασισμένη σε δάνεια, ευμάρεια των υπολοίπων, δικαίως αγωνιούμε για την οικονομική κρίση και τις επιπτώσεις της –μία μόνο από τις οποίες είναι η ακρίβεια.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, η πρωτοφανής έκρηξη στις τιμές καυσίμων, πρώτων υλών, τροφίμων και μετάλλων σε συνδυασμό με τη χρηματοπιστωτική κρίση, φουντώνει τον πληθωρισμό και δημιουργεί κλίμα ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Αναγνωρίζοντας τη διαρθρωτική φύση και την πολυπλοκότητα του προβλήματος, οι ανά τον κόσμο κυβερνήσεις αναζητούν μέτρα διαρθρωτικού και μακροπρόθεσμου χαρακτήρα. Πρώτη φροντίδα είναι η στήριξη με άμεσες ενισχύσεις των οικονομικά ασθενέστερων και κοινωνικά πιο ευάλωτων. Σε καμία χώρα του κόσμου, ωστόσο, δεν έχουν ανακηρύξει το επιχειρηματικό κέρδος πρωταίτιο της ακρίβειας.

Στην Ελλάδα, αντίθετα, με μονοσήμαντη ευκολία και παρωχημένες ρητορείες, το θέμα της παγκόσμιας, αλλά και της γηγενούς κρίσης, αντιμετωπίζεται με μέτρα – ξόρκια αποσπασματικού χαρακτήρα, με τη συνήθη δαιμονολογία και την αλληλομετάθεση ευθυνών.

**Η ΚΡΙΣΗ
ΠΛΗΤΤΕΙ
ΚΑΙ ΤΙΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ**

Ήρθε, λοιπόν, η στιγμή να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Η διαρκής αναζήτηση εξιλαστήριου θύματος στους «κερδοσκόπους» της επιχειρηματικής δράσης, δεν μπορεί να αποτελεί μόνιμο άλλοθι της πολιτικής αβελτηρίας ή ανεπάρκειας. Υπονομεύει εκείνες ακριβώς τις δημιουργικές δυνάμεις, στη δράση των οποίων υποχρεωτικά θα βασιστούμε για την έξοδο από την κρίση και, πάντως, δεν υποκαθιστά την ανάγκη ενός συντεταγμένου σχεδίου αντιμετώπισης της εντεινόμενης κρίσης.

Ο επιχειρηματικός κόσμος υφίσταται άμεσα –όπως το κοινωνικό σύνολο στο οποίο ανήκει– τις συνέπειες της κρίσης: αντιμετωπίζει ταυτόχρονα την ανάγκη να πληρώσει πανάκριβες πρώτες ύλες, να προσαρμοστεί στη μείωση της ζήτησης, να χρηματοδοτηθεί –αν βρει χρήματα– με αυξημένο κόστος και να

σχεδιάσει επενδύσεις και ανάπτυξη υπό το φάσμα της αβεβαιότητας και της αναπόφευκτης μείωσης της αποδοτικότητας. Παρά ταύτα, όσες μεγάλες επιχειρήσεις είχαν τη δυνατότητα, στρατεύτηκαν με αίσθημα κοινωνικής ευθύνης στη μάχη κατά της ακρίβειας, απορροφώντας μέρος του αυξημένου κόστους και συγκρατώντας στο μέτρο του δυνατού τις τιμές τους.

Η πρωταρχική κοινωνική ευθύνη των επιχειρήσεων, όμως, είναι να προωθούν την ανάπτυξη, να δημιουργούν θέσεις εργασίας και να πληρώνουν με συνέπεια εργαζόμενους, προμηθευτές, κοινωνικές εισφορές και φόρους. Ήδη, τα επίσημα αποτελέσματα του πρώτου τριμήνου του 2008 για περίπου 300 σημαντικές εισηγμένες επιχειρήσεις της χώρας, δείχνουν με σαφήνεια ότι, αντίθετα από τα λεγόμενα, υπάρχει κάθετη πτώση της κερδοφορίας. Πολύ περισσότερο, η κρίση απειλεί σοβαρά πάνω από 100.000 μικρομεσαίες επιχειρήσεις, που δεν έχουν τη δυνατότητα να αντέξουν το αυξημένο κόστος ή να αντιμετωπίσουν τη μείωση της ζήτησης. Για πάρα πολλά μέλη της ευρύτερης επιχειρηματικής κοινότητας δεν τίθεται θέμα κέρδους, αλλά ζήτημα επιβίωσης.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΗ ΠΗΓΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

Η πραγματικότητα, που συστηματικά αποσιωπάται, είναι ότι το ίδιο το Κράτος αποτελεί στη χώρα μας την πρώτη και βασική πηγή ακρίβειας. Το πανταχού παρόν Κράτος συντηρεί και διαιωνίζει τον φαύλο κύκλο της αδιάφανης και σπάταλης διαχείρισης, της συσσώρευσης ελλειμμάτων, της επαχθούς φορολόγησης, της παροχής ακριβών και υποβαθμισμένων υπηρεσιών. Το Κράτος καθορίζει τις τιμές συνολικά 95 βασικών υπηρεσιών, προϊόντων και αμοιβών –κλειστών κυρίως επαγγελμάτων– και, σε όλες τις περιπτώσεις, η παρέμβασή του οδηγεί σε μείωση του ανταγωνισμού και σε αύξηση των τιμών που εκτρέφει τον πληθωρισμό. Με την πολυνομία του και τη γραφειοκρατία του, το Κράτος αυξάνει την πολυπλοκότητα και το κόστος στη ζωή κάθε πολίτη, στη δράση κάθε επιχείρησης. Το Κράτος κρατά αγορές προστατευμένες από τον ανταγωνισμό και χαρίζει ψηφοθηρικά και ρουσφετολογικά προνόμια σε συντεχνίες. Το Κράτος πεισματικά συντηρεί βουλιαγμένες στα χρέη κρατικές επιχειρήσεις και καθυστερεί το άνοιγμα μεγάλων τομέων της οικονομίας στον ανταγωνισμό, επιβαρύνοντας τους πολίτες με συνεχείς αυξήσεις των τιμολογίων ή με πρόσθετα κρατικά δάνεια –που ο πολίτης και πάλι πληρώνει.

Πάνω από τα μισά χρήματα που βγαίνουν κάθε μήνα από τον οικογενειακό προϋπολογισμό πάνε σε λογαριασμούς του Κράτους και υπόκεινται σε πληθωριστικές στρεβλώσεις που προκαλεί η παρέμβαση του Κράτους.

Το Κράτος, λοιπόν, είναι αυτό που οφείλει πρώτο να δώσει το καλό παράδειγμα, λαμβάνοντας δομικά μέτρα κατά του κακού εαυτού του αντί να μεταθέτει τις ευθύνες. Τα τελευταία χρόνια, άλλωστε, έχει κάνει τομές προς την κατεύθυνση αυτή –όχι, όμως, αναφορικά με την ακρίβεια. Ως κοινωνία οφείλουμε να στηρίξουμε, να απαιτήσουμε, τη λήψη μέτρων διαρθρωτικού χαρακτήρα. Συγκεκριμένα:

ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΟΙ ΔΙΑΘΡΩΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ

1. Την πλήρη εφαρμογή του νόμου περί απολογισμού και διαφάνειας στις δημόσιες επιχειρήσεις, ώστε να περιοριστεί η σπατάλη τους και να μειωθεί αντίστοιχα η ανάγκη για κρατική ενίσχυση –που, τελικά, επιβαρύνει τον οικογενειακό προϋπολογισμό όλων μας.
2. Την τολμηρή μείωση της γραφειοκρατίας, το κόστος της οποίας στην Ελλάδα ανέρχεται σε 15 δισ. ευρώ –6,8% του ΑΕΠ– όπως στοιχειοθετεί μελέτη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.
3. Την απελευθέρωση των κλειστών επαγγελμάτων, ώστε να δημιουργηθεί ανταγωνισμός και να μειωθούν οι τιμές. Η κυβέρνηση μπορεί να ξεκινήσει το σταδιακό άνοιγμά τους με συγκεκριμένους ετήσιους

ποσοτικούς στόχους, έτσι ώστε να έχουν οι ενδιαφερόμενοι τον απαραίτητο χρόνο για την προσαρμογή τους.

4. Τη ριζική αναμόρφωση των υπηρεσιών και διαδικασιών σε όλους τους οργανισμούς κοινωνικής πρόνοιας (ΙΚΑ, ΟΑΕΔ, Ταμεία), έτσι ώστε η κοινωνική πολιτική για την ανεργία να δώσει πράγματι δουλειές και οι δαπάνες να ενισχύσουν το εισόδημα εκείνων που το έχουν ανάγκη.
5. Την έναρξη ολοκληρωμένου ελέγχου στους ΟΤΑ, όπου κυοφορείται μια νέα δημοσιονομική κρίση, με στόχο τη μείωση της εξάρτησής τους από την κεντρική κυβέρνηση και τον κρατικό προϋπολογισμό.
6. Τη ριζική εξυγίανση του σαθρού συστήματος λειτουργίας και προμηθειών των νοσοκομείων και τη δραστική μείωση των τεράστιων ελλειμμάτων τους.
7. Την άμεση ολοκλήρωση της απελευθέρωσης όλων των μεγάλων τομέων της οικονομίας με στόχο το άνοιγμά τους στον ανταγωνισμό και την ενεργή κατάργηση όσων προστατευτικών νόμων εμποδίζουν την αύξηση της ανταγωνιστικότητας.
8. Τη δραστηριοποίηση της Επιτροπής Ανταγωνισμού με έρευνες σε όλους τους βασικούς τομείς που απορροφούν τον οικογενειακό προϋπολογισμό (υγεία, μεταφορές, εστίαση, στέγαση, εκπαίδευση), τη δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων της και τη δημόσια διαβούλευση με στόχο την άμεση εφαρμογή των μέτρων που προκύπτουν.

Ο ΣΕΒ, με συναίσθηση του εθνικού χρέους και της κοινωνικής ευθύνης του, έχει προειδοποιήσει εδώ και μήνες ότι η παγκόσμια κρίση –κρίση χρηματοπιστωτική, κρίση ενέργειας, κρίση τροφίμων– προοιωνίζεται ακόμα πιο δύσκολες μέρες και για τη χώρα μας. Οι δαιμονολογίες, τα ευχολόγια και οι κομματικές παραμυθίες δεν μπορούν να υποκαταστήσουν την ανάγκη ενός ολοκληρωμένου προγράμματος δράσης, που βέβαια δεν θα εξαντλείται στα λόγια. Πρέπει, επιτέλους, να δούμε το πρόβλημα κατάματα και να τολμήσουμε τις πραγματικές λύσεις, αντί να καταφεύγουμε στις συνήθεις εύκολες υπεκφυγές.